

крехкът ми краченца сж прощъпукали, като току-що излюпено пиле.

И тръгнахъ изъ тѣснитѣ калдърѣмени улички. Боже мой! Колко кжси н тѣсни сж сега! Това ли е улицата, по която препускахъ вихрено на дървения си конь-тояжка? Това ли е площадътъ съ кладенеца въ срѣдата му? Сега, ако река да побѣгна, ще ги мина само за единъ дѣхъ.

Прехвърлямъ се въ други улички. Ето тука водѣхме ожесточени битки при „Метя“ съ махленскитѣ момчета. Тукъ пукнаха веднажъ главата ми, та и до сега нося белега на нѣкогашната рана, съ която се гордѣхъ, защото бѣхъ войникъ-победителъ.

Ето ме предъ каменната кула на градския часовникъ. Яка висока кула отъ турско време. Нѣкога тя като че ли бѣше много по-висока, защото тогава, за да видя върха ѝ, извъртахъ толкова главата си назадъ, че сивото ми кожено калпаче падаше. Отъ тази кула ударитѣ на часовника отмѣрваха времето и известяваха на хората последователно часоветѣ на денонощието. Тѣзи удари управляваха живота на гражданитѣ: тѣ ги събуждаха, тѣ ги приспиваха. Най-отгоре стоеше, като нѣкога, пожарникарѣтъ. Неговото орлово око бди надъ кжшитѣ и ако види силенъ пушекъ и пламъкъ, вдига тревога. Пожарникаритѣ отъ близката община бързо впрѣгатъ конетѣ въ тулумбата и въ людъ бѣгъ политатъ къмъ пожара. Това бѣше нѣкога. Сега единъ голѣмъ червенъ автомобилъ е готовъ всѣки мигъ да затупти.

Щѣхъ да забравя гордостѣта на нашия градъ. Високиятъ паметникъ на свободата, поставенъ на пазарния площадъ, е непокжтнатъ. Бронзовата статуя, една величава женска фигура, стжпила най-отгоре на високата каменна колона, държи съ едната си ржка тржба, а съ другата лавровъ вѣнецъ и гледа на югъ къмъ Балкана, къмъ далечнитѣ отвждни земи, кждето живѣятъ братята-роби... Тукъ, когато българитѣ развѣха знамето на бунта и свободата срещу петвѣковния си врагъ, загинаха първитѣ млади синове на родния ни градъ. Тукъ е била бесилката, когато въ едно дъждовно лѣтно утро, тѣ сж увиснали на вжжето съ последна дума на уста: „Да живѣе България!“ . . .

Окжпахъ се въ Росица, която като змия опасва града, Гуркахъ се въ водата, плѣскахъ, радвахъ се като момче. Оттамъ се покатерихъ по баиритѣ на „Балжкѣ ямжсж“, по които зеленѣхехъ лозята. Да казвамъ ли, какви лудории съмъ правилъ съ плавни другари изъ тѣхъ? Да разправамъ ли за невиннитѣ детски пакости изъ овошки и лози? Че тѣ край иматъ ли?

Лѣтниятъ день вече си отиваше, когато азъ слѣзохъ въ града отъ „Крушевския баиръ“. Тамъ бѣха казармитѣ, ста-